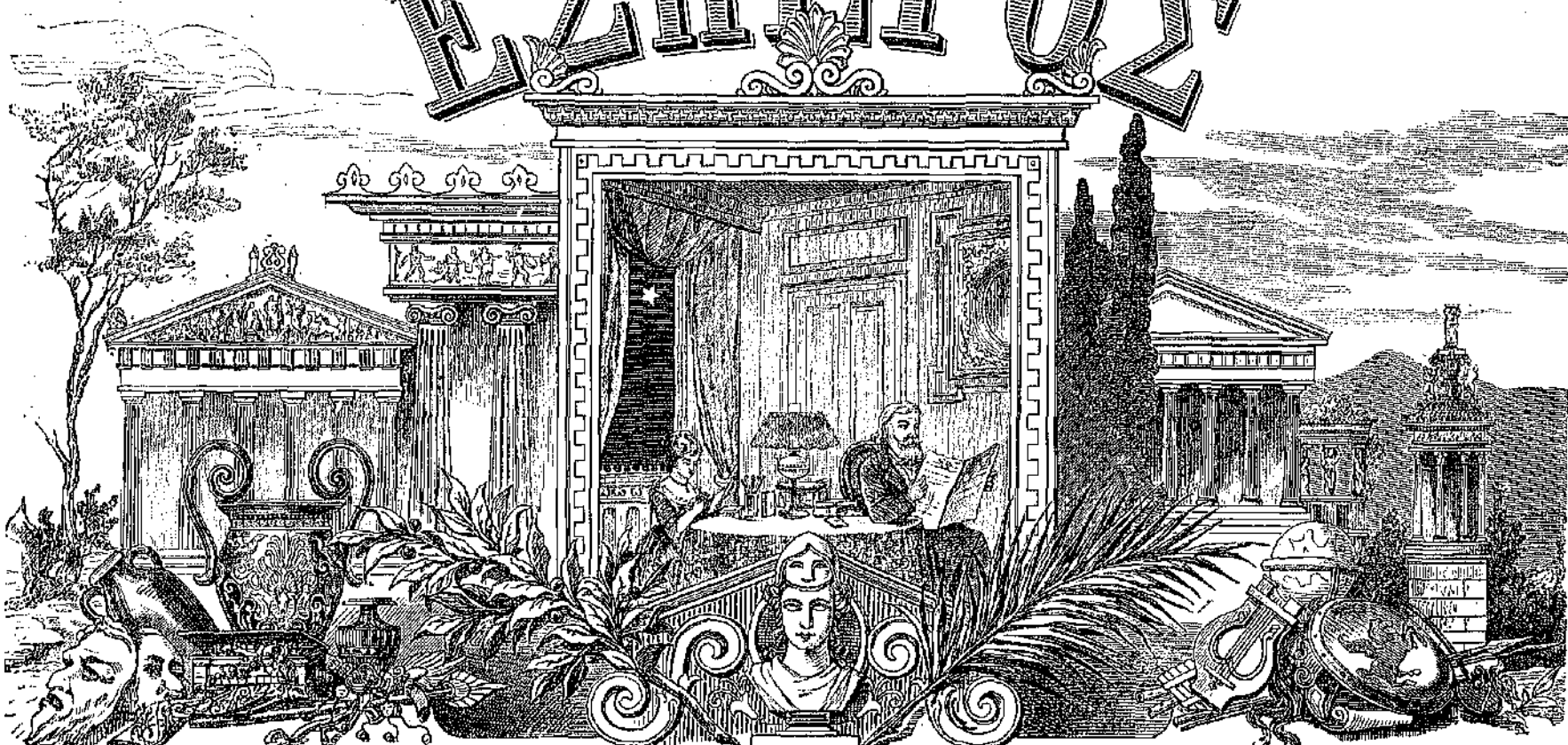

ΕΣΠΕΡΟΣ

Εκδίδεται
τῇ 1/18 καὶ 15/27.
ἐκαστοῦ μηνός.

Ἐν ΑΕΙΩΝΙ τῇ 15/27 Ἀπριλίου 1883

Ταῖς δυνάμεις
προσληφθεὶς
ἐς κενόν.

Φυλάκ. 40.
Διάρκ. 32.
Προβλ. 16.

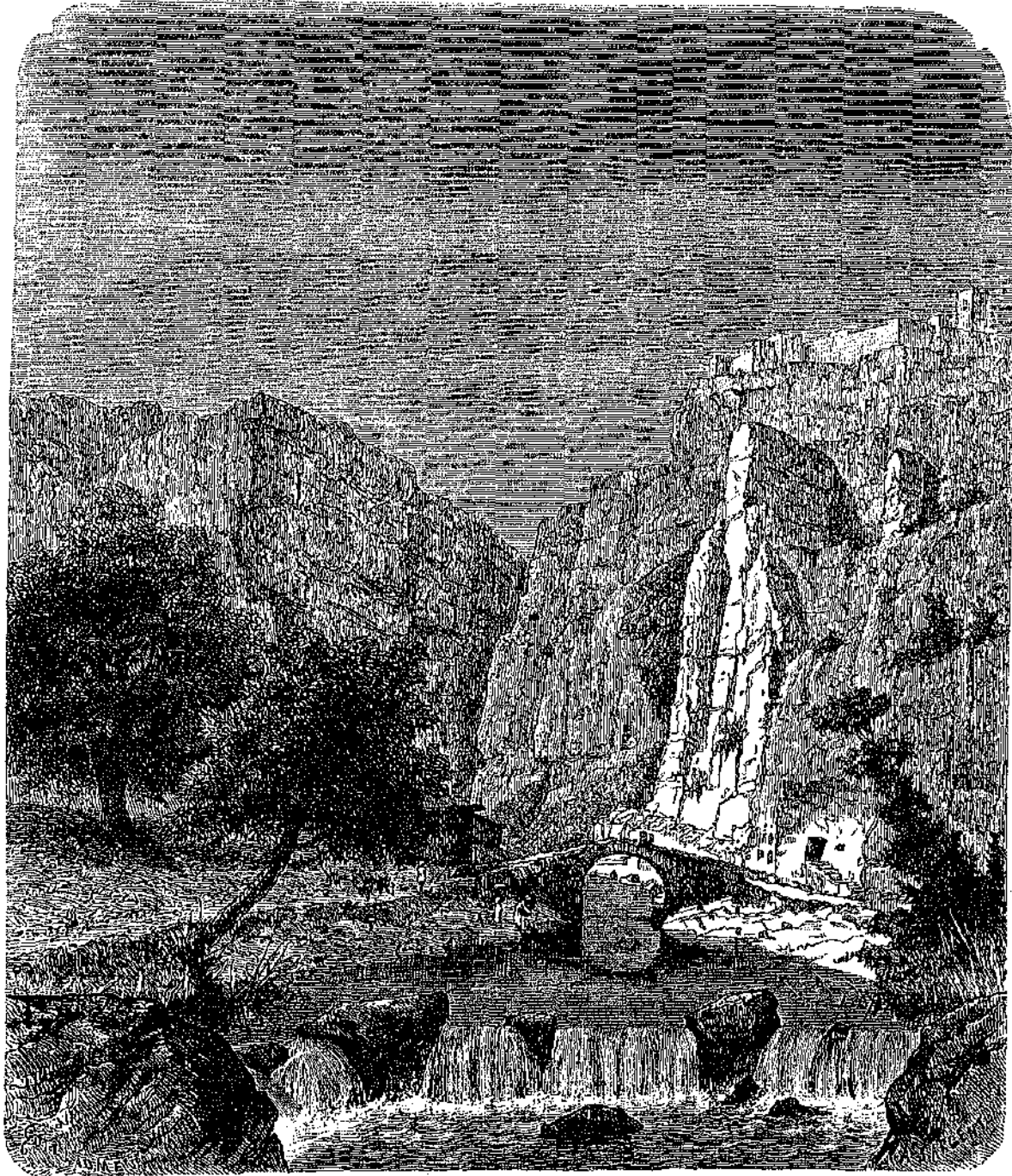
Ἄρ. 48.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ἡ Ἐκτίνα καὶ τὸ ἄν-
τρον τοῦ Τρωωνίου. —
Ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Φι-
λολογίας. — Πικτωρὸς
ΟἰγκώΤορνουράδου(ἀπό-
σπασμα). — Ἡ ἀρχαία
Ταυράγα. — Ἐπιστάθιον
τοῦ γαλλο-προσσηνῶ πο-
λέμου. — Ἀθῶς ἐκρω-
νχθεὶς ἐν Χίω. — Ὁ Ῥα-
φαήλ Σάντης. — Μικαήλ
ὁ Καλαυιάδης (συνέχισις).
— Ὁ Γάλλος περιηγη-
τὴς Crevaux. — Πολιτικὴ
Ἐπιθεώρησις. — Οἰκονο-
μικὴ Ἐπιθεώρησις. —
Διάνοξα. — Γραμματικο-
βώτιον τοῦ Ἑσπέρου. —
Λήθηματα καὶ λέξεις.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Ἡ Ἐκτίνα καὶ τὸ ἄν-
τρον τοῦ Τρωωνίου. —
Αρχαία ἀγάλματα τῆς
Ταυράγας (εἰκόνες τέσ-
σεως). — Οἱ δύο ἄγγελοι
τοῦ Ῥαφαήλ. — Ὁ ἄν-
δρὴς τοῦ Ῥαφαήλ. —
Ὁ ἅγιος Παῦλος διδάσκων
ἐν Ἀθήναις (εἰκὼν Ῥα-
φαήλ). — Ὁ Γάλλος
περιηγητὴς Crevaux.

Ἡ ΕΚΤΙΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΡΟΝ ΤΟΥ ΤΡΩΩΝΙΟΥ.

νάγγρας. Ἡ μυθική τῆς χώρας παράδοσις, παρ' ἧς ἴδιος λόγον ποιοῦσιν ὁ Πανσάνιος (9, 20, 1) καὶ ὁ Στράβων (§ 404), ἀναφέρει, ὅτι τὸ πάλαι ἡ πόλις αὕτη ἐκαλεῖτο Γραῖα καὶ Ποιμανόρις, καλεῖσθαι κατέπιν Τανάγρα ἐκ Τανάγρας τῆς τοῦ Αἰόλου ἢ καὶ τοῦ Ἀσωποῦ θογατρὸς. Ἐνταῦθα ἐγενήθη κατὰ τὴν παράδοσιν ὁ Ἑρμῆς, ὁ τῶν Γεφυραίων Καθμίον θεός, εἶχε δὲ ἱερὸν καὶ ὁ Ἀτλας, ὁ εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ἀσίας ἰδίως λατρευόμενος θεός· ἐνταῦθα εὐρύσκετο καὶ ὁ τάφος τοῦ Ἑρμῆος, τοῦ γίγαντος, ὅστις μετὰ θανάτου μεταμορφώθη εἰς ἀστὲρα· ἐνταῦθα τέλος ἦσαν καὶ νοοὶ τῆς Θέμιδος, τῆς Ἀφροδίτης· καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἡ Τανάγρα ἦτο τὸ πάλαι ἡ ἐπισκοπία καὶ πλουσιωτέρα τῆς ἀνατολικῆς Βοιωτίας πόλις, ἡ δὲ χώρα αὕτη ἐξτείνεται ἀπὸ τῶν οὐρανῶν τῆς Ἀττικῆς μέχρι τοῦ Εὐρίπου. Οἱ ἀποικοὶ ἦσαν γαυροὶ καὶ ἀμπελοουργοί, ἀφ' ὧν πολοῦσι καὶ εὐδαίμονες. Ὅλγα μόνον γινώσκουμεν περὶ τῆς ἐσωτερικῆς τῆς πόλεως καταστάσεως, καὶ τὰ ὀλίγα διασωθέντα μέχρις ἡμῶν εἰσὶν τῶν ἱερῶν καὶ τῶν τὸν λόγον περιβαλλόντων πηγῶν, ἐκτετινημένων εἰς ἀπόστασιν τριῶν τεσσάρτων περίπου τῆς ἡμέρας, ὑπενωμίζουσι ἡμῖν τὸ ἀρχαῖον τῆς πόλεως μεγαλεῖον. Οἱ κατασφραγιστὴς τὴν χώραν Ῥωμαῖοι διόρησαν αὐτῇ τὴν αὐτονομίαν, ὥστε κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας μόνον ἡ Τανάγρα καὶ αἱ θεοπεῖαι εἶχον διατηρήσει ἐν Βοιωτίᾳ τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν σπουδαιότητα.

Αἱ μυθικαὶ τῆς Τανάγρας παραδόσεις καὶ αἱ λατρεῖαι τῶν θεοτήτων αὐτῆς κοινῶς ἐμφανίζουσιν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι αὐτῆς ἀποικοὶ ἦσαν ἄποικοι, ἀλλόφυτοι ἐκ τῶν παλαιῶν τῆς μικρῆς Ἀσίας καὶ ἰδίως τῆς Φοινίκης, οἵτινες μετεξέμισαν εἰς τὴν χώραν οὐ μόνον τὰς παραδόσεις καὶ λατρεῖας τῆς πατρίδος τῶν ἀλλὰ καὶ τὰ πρῶτα τῆς διωμυρνήσεως τῶν. Κάθαρτοι ἦσαν οἱ τὴν λατρείαν τοῦ Ἑρμῆος ἐνταῦθα εἰσαγαγόντες, ἀπόγονοι τῶν τοιμηρῶν ἐκείνων ναυτιλίων, οἵτινες ἐκ τῶν παλαιῶν τῆς Φοινίκης ἐρμύμμενοι ἐπισκῆπτοντο εἰς ἀρχαιοτάτους ἡδὲ χρόνους τὰς νήσους καὶ παραλίας τῆς μικρῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἑλλάδος, ὅθι καὶ ἔδρασαν πλουσίας ἀποικίας διαδίδοντας τὰς γνώσεις καὶ τὸν πολιτισμὸν εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰς χώρας. Παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἐν Ἀτλαντίᾳ καὶ ἐν Θήβαις ὑπῆρχον ἀρχαιοτάται ἀποικίαι τῶν ἐπιχειρηματιῶν τούτων Φοινίκων. Τρεῖς ἦσαν κατὰ τὸ λέγειν τῶν ἀρχαίων συγγραφέων αἱ ἐποχαὶ τῆς ἀποικίσεως τῶν Φοινίκων εἰς τὴν χώραν. Ἡ πρώτη περιλαμβάνει τὰ ἔτη 2000—1600 Πρ. Χρ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην Φοίνικες ναῦται ἐκ τῶν παλαιῶν τῆς μικρῆς Ἀσίας ὁρμύμενοι περιέπλεον τὰς πλησιοχώρους θορείους ἀκτὰς τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀφρικῆς, ὅθι ἔδρασαν πλουσίας καὶ μεγάλας ἀποικίας. Μετὰ τὰ 1600 Πρ. Χρ. οἱ Φοίνικες ἐξετάθησαν καὶ ἐπὶ τῶν νήσων τῆς μικρῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐγένοντο κύριοι τῆς θαλάσσης. Ἡ δευτέρα αὕτη ἐποχὴ εἶναι ἡ ἐποχὴ τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς δόξης τῆς Σιδωνίας, τῆς ἀκμαζούσης περὶ τὰ 1600 Πρ. Χρ. Ἡ τρίτη τέλος ἐποχὴ ἀρχαῖα ἀπὸ τοῦ 1200 ἔτους Πρ. Χρ. καὶ περιλαμβάνει τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν τῆς δευτέρας μεγάλης πόλεως τῆς Φοινίκης, τῆς Τύρου.

Εἰς τὴν δευτέραν ἐποχὴν τῶν φοινικικῶν ἀποικίσεων, περὶ τὰ μέσα τῆς δευτέρας Πρ. Χρ. χιλιετηρίδος, καταστάσονται καὶ αἱ ἀποικίσεις τῶν Φοινίκων εἰς τὰς παραλίας τῆς Βοιωτίας, ὅς καὶ ἡ ἀποικία τῶν Θηβῶν, τῆς χώρας τοῦ Κάδμου καὶ τοῦ Σιδωνίου. Ὅτι οἱ τοιμηροὶ Φοίνικες εἰς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἐπεσκέψθησαν

τὰς νήσους καὶ τὰς παραλίας τῆς μικρῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἑλλάδος δηλοῦται οὐ μόνον παρὰ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν πολλῶν ὀνομάτων νήσων καὶ πόλεων φοινικικῆς καταγωγῆς, καὶ ἐκ τῶν περιγραφῶν λαϊκῶν τῆς ἀρχαίας τέχνης, καὶ ἰδίως ἐκ τῶν πολυτίμων σκευῶν τῶν εὐρεθέντων κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ SCHLIMMANN ἐν Τροίᾳ καὶ Μυκῆναις, ὅς καὶ τῶν ἐπιγραφῶν τῶν ἀρχαίων τάφων παρὰ τὸ ὑψίον Σπάτα τῆς Ἀττικῆς. Αἱ ἀνακαλύψεις αὗται φανερώνονται ἡμῖν ὡς ἐκ τοῦ σχήματος· καὶ τῶν κοσμημάτων τῶν σκευῶν οὐχὶ ὡς προϋδντα καθαρὰς ἑλληνικῆς τέχνης, ἀλλ' ὑπενωμίζουσιν ἡμῖν τὰ σκευῖα ἐκείνα τὰ ὅποια εὐρέθησαν εἰς τοὺς τάφους τῆς Φοινίκης καὶ τῆς πλησιοχώρου Κύπρου, ἥτις ὡς γνωστὸν εἰς ἀρχαίους χρόνους ὑπέκειντο ὁ πρῶτος σταθμὸς τῆς πορείας τῶν Φοινίκων πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἡ τοῦ Ἀτλαντος ἐν Τανάγρα λατρεῖα ὑπενωμίζει τὰς εὐφρόνας ἐκείνας τοῦ Εὐδάρτου πεδιάδος, ὅθι ὑπῆρχον εἰς παναρχαίους χρόνους τὰ πλοῦσια καὶ ἐκτεταμένα θαλάσσια τῆς Βαβυλωνίας καὶ τῆς Ἀσσυρίας, ἀπὸ διερχομένης ἡ λήμης τοῦ πολιτισμοῦ ἢ φωτισμοῦ τῆς φύσεως. Ὁ Ἀτλας, ὁ τῆς ἀρχαιοτάτης μέγας προφίτης, ὁ τῆς ἐποχῆς γινώσκων καὶ ἐκ τῆς πορείας τῶν ἀστέρων τὰ μέλλοντα μαντεύων, ἦτο ἀναμφιβόλως θεότης τοῦ ἀρχαίου ἐκείνων λαῶν τῆς εὐφρόου τοῦ Εὐδάρτου πεδιάδος, οἵτινες γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν Χαλδαίων ἦσαν οἱ πρῶτοι τῆς ὑψηλοῦ ἀστρονομίας, οἱ μελετῶντες τῶν ἀστέρων τὴν πορείαν καὶ ἐξ αὐτῆς τὸ μέλλον προλέγοντες. Χαλδαῖοι ἦσαν οἱ τὴν χρονολογίαν τοῦ ἔτους ῥυθμίζοντες, οἱ τὸ ἔτος εἰς μῆνας καὶ ἑβδομάδας διαιροῦντες. Αἱ τῶν Ἀσσυρίων, τῶν Βαβυλωνίων καὶ τῶν Χαλδαίων δοξαῖαι, ὅς καὶ αἱ τέχναι καὶ δοξαῖαι αὐτῶν, περὶ ἧλον προϋδντος τοῦ χρόνου μέχρι τῶν ἀκτῶν τῆς Φοινίκης, ὅθι οἱ τῆς χώρας ἐκείνης ἀποικοὶ μετέφερον αὐτὰς διὰ τοιμηρῶν θαλασσίων ἐκδρομῶν εἰς τὰς ἀπωτάτας τῆς δύσεως χώρας.

Καὶ ὁ γίγας Ὀρίων, ὁ ἐν Τανάγρα λατρευόμενος, ἀνῆκεν εἰς τὸν κύκλον τῶν ἀρχαίων τοῦ ἀστρονομικοῦ θεοτήτων, καὶ πιθανώτατον εἶναι ὅτι καὶ αὐτοὶ ἡ λατρεῖα εἶχε τὸ πάλαι τὴν κοινότητα εἰς τὰς χώρας τοῦ Εὐδάρτου. Τὸ αὐτὸ δόγματις τις νὰ εἴπῃ καὶ περὶ τῆς Θέμιδος καὶ τῆς Ἀφροδίτης, αἵτινες εἶχον ναοὺς ἐν Τανάγρα, διότι ἡ Ἀφροδίτη ἰδίως οὕδεν ἄλλο εἶναι ἢ ἡ ἐν Βαβυλῶνι λατρευομένη θεὰ τῆς φύσεως, ἡ τὴν λατρείαν ἐκ τῶν ἀκτῶν τῆς μικρῆς Ἀσίας μετέφερον οἱ Φοίνικες διὰ τῆς Κύπρου καὶ τῶν Κυθίων εἰς τὴν Ἑλλάδα (βλ. Πανσάνιον 1, 14, 7).

Διόδωρος ὁ Σικελιώτης ἀναφέρει ἡμῖν (IV, 72) ἀποσημειῶτον μυθικὴν παράδοσιν, ἐξ ἧς καθαρῶς καταφαίνεται ὅτι ἡ τοῦ Ἀσωποῦ πεδιάς ἐν Βοιωτίᾳ, ὅθι ἔκειτο ἡ Τανάγρα, ἦτο τὸ πάλαι ἡ χώρα, δι' ἧς διήλθον οἱ ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς διεσπινόμενοι ἀρχαῖοι ἐκείνοι ἀποικοὶ. Κατὰ τὸν Διόδωρον ὁ Ἀσωπὸς ἔαγεν ἐκ τῆς Μεσώπης δώδεκα θυγατέρας, τὰς ἐξῆς· τὴν Σινώπην, Χαλκίδα, Τανάγραν, Θήβην, Θεσπιάδα, Ἀσωπίδα, Κλειονίδα, Σαλαμίνα, Αἴγιαν, Πειρήνην, Οἰνίαν καὶ Κέρκυραν. Ἐκ τῆς Σινώπης λοιπὸν, τῆς ἐσχάτης τῶν Μικραίων ἀποικίας εἰς τὰ ἐνδοτάτα τοῦ Εὐδαίμου Πόντου διήρχετο ἡ διάδοσις διὰ τοῦ Εὐρίπου, τῆς Χαλκίδος, Τανάγρας, Θηβῶν, Θεσπιῶν, Ἀσωπίδος, Οἰνίας εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον μέχρι Κερκύρας, τῆς ἀπωτάτης Ἑλληνικῆς ἀποικίας ἐν τῇ ἀδριατικῇ κόλπῃ, ὅθι ἐγένετο ἡ μετέδοσις εἰς Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν. Ἡ βοιωτικὴ λοιπὸν πεδιάς ἦτο ἡ χώρα, ἥτις ἐκ τῶν πρωτίστων ἐφελόθεν τοὺς ἐξ ἀνατολῶν ἀρχομένους λαοὺς καὶ παρ'

αὐτῶν διηδόσαστο τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας.

Τοὺς αἰῶνας τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς δόξης τῆς Ἑλλάδος διετέλθησαν αἰῶνες ταπεινώσεως καὶ σκότους. Ὅπου ἔκειντο τὰ πάλαι πόλεις λαμπραὶ καὶ πλούσιαι ἐρήμωαις ἐπεκράτει ἀγρία, ὄνουν δὲ κηκεῖθεν ἐρείπια διασπαρμένα ἀνεκάλουν τῇ διαβάτῃ τὸ ἀρχαῖον μεγαλεῖον. Καὶ τῆς Τανάγρας τὰ ὀλίγα διασωθέντα λαῖψανα ἔμειναν μέχρι τῶν καθ' ἡμῶς ἡμερῶν σχεδὸν ἀγνωστα καὶ παρημελημένα καὶ ὀλίγοι μόνον τῶν περιηγητῶν ἐπισκεψθέντες αὐτὰ ἐποιούοντο μνησίαν αὐτῶν. Ἐπὶ πρῶτον εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν τοιχαῖαι ἀνακαλύψαι ἀρχαίαν τάφον νὰ ἐκλῶσων ἐκ νέου τὴν προσοχὴν τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου ἐπὶ τῆς Τανάγρας. Δυστυχῶς ὅμως τὸ ἐντὶς τῶν ἀρχαίων τάφων ἐν Τανάγρα εὐρεθέντα πῆλιν ἀγαθὰ ἀρίστης τέχνης καὶ σπανίας διατηρήσεως ἐκέντησαν τὸν ζῆλον τῶν ἀρχαιοκαπήλων, οἵτινες ἤρξαντο ἀπὸ τοῦ ἔτους 1873 ἡδὲ αἰσχροῦς ἐμπορευόμενοι αὐτὰ. Ἡ ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία, ἡ ἀείποτε λίαν ἀριστοὺς μαρτυροῦσα περὶ τῶν λαψάνων τῆς ἀρχαίας ἡμῶν τέχνης, ἐσέσωσε δ' ἀποσταλῆ εἰς Τανάγραν τὸν ἔφορον κ. Σταματάκη, καὶ οὕτως ἐν μέρει ἀνεστάλη ἡ βέβηλος ἱεροσυλία τῶν ἀρχαίων τάφων καὶ ἐγένοντο τακτικαὶ ἀνασκαφαὶ ἀπάντη τῆς Ἑταιρίας, δι' ὧν ἐκλουσί-σθησαν οὐσιωδῶς αἱ πλοῦσαι αὐτῆς συλλογαὶ πρὸς ὠφέλειαν τῆς ἐπιστήμης καὶ δόξαν τῆς Ἑλλάδος.

Τὰ ἐν τοῖς τάφοις τῆς Τανάγρας ἀνευρεθέντα πῆλιν ἀγαθὰ εἰσὶ πόμποιλα τὸν ἀρχαῖον, ἀρίστης τέχνης καὶ διατηρήσεως, ὅς φαίνεται καὶ ἐκ τῶν παρατεθειμένων εἰκόνων· σώζουσι δὲ καὶ ἔργα ζωγραφ. τοῦ ἀρχαίου χρωματισμοῦ καὶ μαρτυροῦσιν ἀριδύλως περὶ τῆς πολυχρωμίας τῶν ἔργων τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς τέχνης, ὅπερ μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν οἱ ἀρχαιολόγοι ἐδίδαξαν νὰ παραβλέψωσι. Τὰ πῆλιν ταῦτα ἔργα θεωροῦνται γενικῶς ὡς ἔργα τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅτε ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ τέχνη, καίτοι ὑπερβῆσα ἡδὲ τὴν ἀκμὴν τῆς δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀποβῆκεν τὴν ἀρχαίαν τῆς χάριν καὶ ἐντέλειαν. Τὰ ἀγαθὰ εἶναι τόσοι χαριεῖς καὶ ἐπιμελῶς ἐργασμένα, ὥστε δικαίως ἐσελκυσαν τὴν προσοχὴν οὐ μόνον τῶν λογίων καὶ τῶν καλλιτεχνῶν ἀλλὰ καὶ τῶν πολλῶν. Τὰ ἐγρήματα τῆς Εὐρώπης μουσεῖα καὶ πλοῦσαι καὶ φιλομουσοὶ ἄνθρωποι ἀμυλῶνται νὰ πλουτίσωσι τὰς συλλογὰς τῶν διὰ τῶν κορυφῶν τούτων ἀπομνημόνων τῆς ἑλληνικῆς τέχνης καὶ μυθολογίας ἀλλήλους εἰς αἱ τιμαὶ αἱ πληρωθεῖσαι διὰ τινὰ ἐξέχοντα ἀντίτυπα. Ἡ μεγάλη δὲ αὐτῶν ζήτησις παρεκίνησε καλλιτέχνην ἐν Βερολίῳ, τὸν κ. GUMBELT, νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν κατασκευὴν πανομοιότυπων αὐτῶν, ὅτινα λίαν ἐπιτυχῶς κατασκευασμένα πωλῶνται σήμερον εἰς μεγάλα ποσά. Τὰ παριστανόμενα πρόσωπα δὲν εἶναι εἰκόνες θεῶν· εἶναι παραστάσεις ἐκ τοῦ ἰδιοῦ τῶν Ἑλλήνων βίου· γυναῖκες καθήμεναι, γυναῖκες ὄρθαι, ἡ κοσμοῦσαι ἑαυτὰς διὰ πολυτίμων σκευῶν· ἄνδρες καὶ παῖδες εἰς διαφόρους τοῦ καθημερινοῦ βίου ἐργασίας. Δύσκολον δὲν εἶναι νὰ ἐννοήσῃ τις ὅποια ἡ χρῆσις τῶν ἀγαθμάτων τούτων· ἦσαν κοσμήματα τῶν οἰκιῶν καὶ ὡς τοιαῦτα, κατὰ τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν, εἰθύνοντο ἐντὶς τοῦ τάφου προσφιλοῦς νεκροῦ, ὡς ἀναμνήσεις τῶν προσφίλων ἐκείνων ἀντικειμένων, τὰ ὅποια κατὰ τὸν βίον τοῦ εἶχε καθ' ἐσχάτην πρό ὀφθαλμῶν.

II. Περὶ ἀντικειμένων.

ΑΡΧΑΙΑ ΑΓΓΑΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟ-ΠΡΩΣΣΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.

Ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ Βάλτερ Σνάφς εἰσῆλθε ματὰ τοῦ πρωσσικοῦ στρατοῦ εἰς τὴν Γαλλίαν ἀθεώρει αὐτὸν τὸν δυστυχιστοτέρων τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Βάλτερ Σνάφς ἦτο παχὺς, ἐβόδιζε μετὰ δυσκολίας, ἤσομαιεν ἀδιακόπως καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ἦσαν δυσκίνητοι. Ἦτο ἄνθρωπος εἰρηγυγὸς καὶ εὐπροσήγορος, οὐδέλως πολυπράγμων

ἢ ἀμεχαρής· ἦτο πατὴρ τεσσάρων τέκνων, τὰ ὅποια περιπαθῶς ἠγάπα καὶ εἶχε σφόδρον γυναικα νέαν καὶ ἐλάνθην, ἣν ἐλάτρευεν· ἠγάπα νὰ ἐγείρηται ἀρχὰ τῆς κλίνης καὶ νὰ κατακλινῇται ἐνὸς ἑνὸς, νὰ τρώγῃ βραδέως καὶ ἀνέτως καὶ τὸ ἐσπέρας νὰ πίνῃ ἐν τῇ καθοπισκίῳ τὸν ζυθὸν τοῦ ἐν κόλπῳ φιλικῷ. Ἐσουλῳγίετο δὲ Σνάφς ἐν πάσῃ τέρψει καὶ ἡδονῇ ἐν τῷ βίῳ παύει μὲ τὸν βίον αὐτὸν καὶ ἡσθάνετο ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἔμφυτον καὶ ἀδιάλακτον μίσος

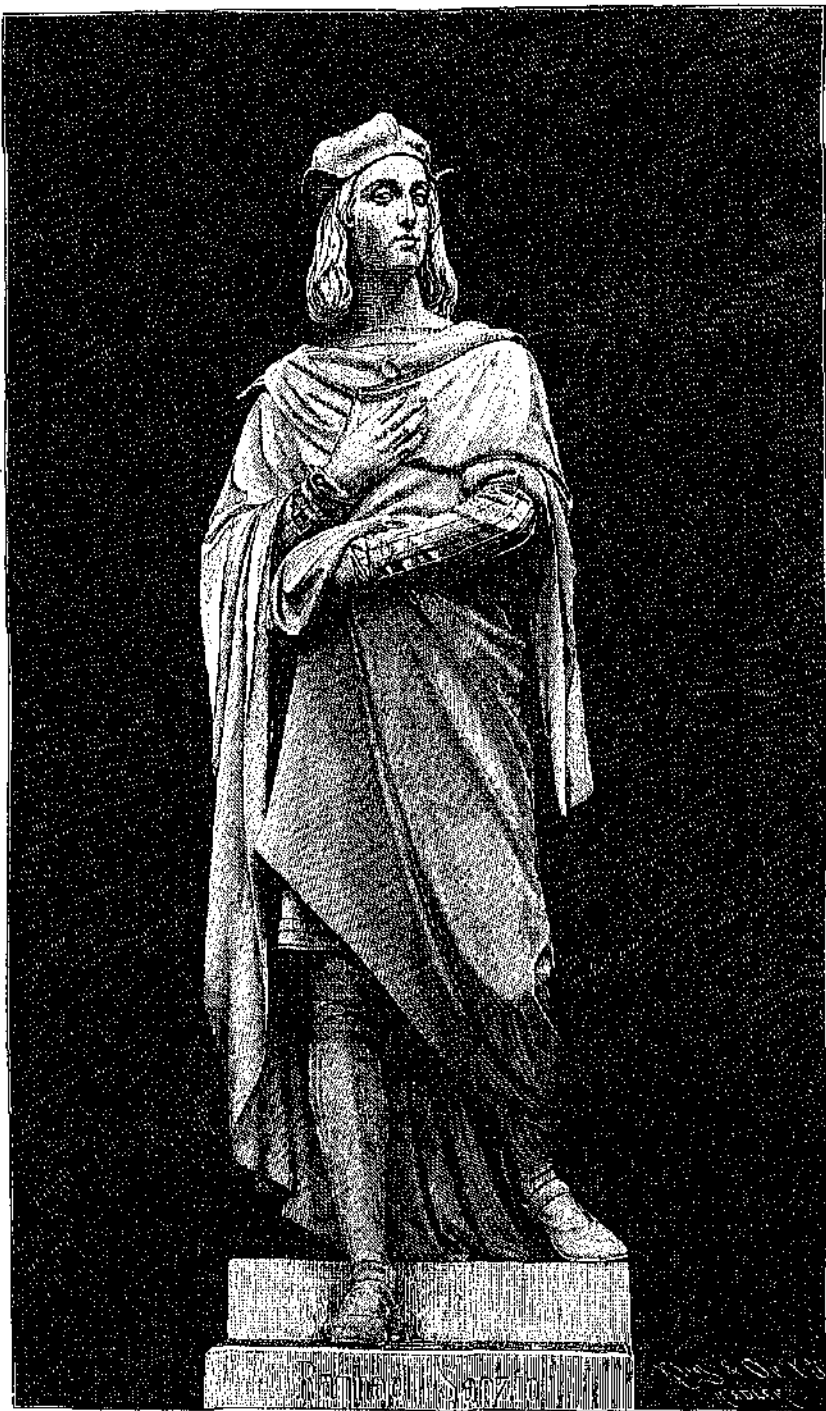
πρὸς τὰ τουφεκία, πρὸς τὰ κανόνια, πρὸς τὰ πολύκροτα καὶ τὰ ἐφέη, κυρίως δὲ πρὸς τὰς ἐπιφορῶντας, διότι οὐδέποτε κατόρθωσεν νὰ μεταχειρίσῃται τὸ ἀμυντικὸν τούτο ὅπλον ἀρκοῦντως ἐπιτηδείως, ὅπως προφυλάττῃ τὴν ἐξοικωμένην αὐτοῦ κοιλίαν. Καὶ νῦν ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ διε τὸ ἐσπέρας κατακλινετο τετυλιγμένος εἰς τὸν μανθῶνα τοῦ πλησίον τῶν βεγχομένων οὐστρατιωτῶν του, ἐσουλῳγίετο ἐπὶ μακρὸν τὰ φίλτατά του, τὰ ὅποια εἶχεν ἐγκατολεῖψαι καὶ τοὺς κιν-

μεγίστου τῆς ὑψηλῆς ζωγράφου, τοῦ 'Ραφαήλ Σάντι. Ὅποιος ὑπολήψεις ἀπειλόμενον ὁ ζωγράφος καλλιτέχνης ἐν 'Ρώμῃ διατρανοῦται ἐν ταῖς ὁλίαις λέξεσι, ὅτι ὁ κύριος Καστιλιόνης ἀνήγγειλε τὸν θάνατον αὐτοῦ. "Εγὼ εἶμι υἱὸς, ἀλλὰ μοι φαίνεται ὅτι δὲν ζῶ πλέον ἐν 'Ρώμῃ, διότι ὁ παγκύριος 'Ραφαήλ δὲν ὑπάρχει ἐν ταῖς ζωσιν. "Ὁ θεὸς ἀναπαύσει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ." Φωνὴ ὑψηλῆς ἐξεπρόφυε δι' ὧν τῶν κυκλῶν τῆς αἰωνίας πόλεως ἐπὶ τῇ θαλάττῃ τοῦ 'Ραφαήλ. Μετὰ βραχείαν νόσον ἀνηπάγη ἐκ τοῦ κόσμου ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας καὶ ἐν τῇ μέσῃ τῆς δόξης καὶ τῶν θριάμβων του. Σύμπασα ἡ πόλις συνωθεῖτο περὶ τὸ φέρετρον αὐτοῦ, καὶ κλαίονσα καὶ ὀδυρομένη παρακαλοῦσθαι τὴν κηδεύσαν του μέχρι τοῦ Πανθέου τοῦ Ἀγρίππα ἐν ᾧ κατετάθη. "Εἰκεῖ ὁ 'Ραφαήλ ἀναπαύεται πλησίον τῆς νεάνιδος, ἥτις ἦτο ἡ μητέρα του καὶ πλησίον τοῦ πρώτου θαυμάσιου τῆς 'Ιταλίας. "Ἡ ἀπειροπαῖς τοῦ τάφου τοῦ 'Ραφαήλ, ποικιλεῖσα ἀπὸ τοῦ καρδινάλιου Βέμβου τελειώνει διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων. "Καθ' ἣν ἡμέραν ἐγεννήθη ἔπαισε νὰ ὑπάρχη. Τῇ 6 'Απριλίου 1520."

Ἐν ταῖς μικραῖς ἡμερονιάς, αἵτινες ἐσχηματίσθησαν ἐν 'Ιταλίᾳ κατὰ τὸν 16. αἰῶνα, ἡ ἡγεμονία τοῦ Οὐρβίνου ἦτο μία τῶν ισχυροτέρων. Ἐν μέσῃ ὑψηλῶν ὁρέων κειμένη καὶ προπεφυλαγμένη ἀπὸ τῶν ἐπιδρομῶν ἡ πόλις τοῦ Οὐρβίνου ὑπὸ τὴν ἐμφορὰν διοίχθησαν ισχυρῶν καὶ φιλοκαλῶν δυναστῶν εἶχεν ἀναπτύχθῃ καταπληκτικῶς. Εἰς τῶν ἡγεμόνων τούτων ἦτο καὶ ὁ Φριδερίκος Μοντεφέλτρος, οὗ τινος ἡ μεγαλοπρεπὴς αὐλὴ ἦτο τὸ συνεντευκτήριον τῶν ἐξοχωτέρων τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐπιστήμης ἀνθρώπων. Ὁ ἡγεμὼν οὗτος ἀνομάσθη δικαίως τὸ φῶς τῆς 'Ιταλίας. Ἐπὶ τὰ ἔργα τοῦ πατρὸς ἐβάδιζε καὶ ὁ υἱὸς καὶ διδάσχος αὐτοῦ, ὅστις ἀνέλαβε τὴν ἐξουσίαν ἐν ἔτει 1482. Εἰς οὗτο κυρίως ὁ ἡγεμὼν Φριδερίκος εἶχεν ἐπιστήσσει τὴν προσοχὴν του ἔς τὴν ἀνέγερσιν κομῶν καὶ μεγαλοπρεπῶν οἰκδομῶν καὶ ἡ διακόσμησις τῶν ναῶν καὶ μονῶν διὰ καὶ πλεῖστον καλλιτέχνην συνέρρεον πανταχόθεν εἰς τὴν ἀρεινὴν ἐκείνην πόλιν, ὅπως προσφέρωσι τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὸν φιλόμουσον καὶ γενναῖον δυνάστην ἡγεμόνα. Μεταξὺ τῶν καλλιτεχνῶν τούτων ἦτο καὶ ὁ 'Ιωάννης Σάντις, πατὴρ τοσούτων τέκνων, ὧν τὰ τρία ἀπέθανον ἐν μικρῇ ἡλικίᾳ, διατηρηθέντες ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ἐνὸς μόνο. Ὁ υἱὸς οὗτος τοῦ 'Ιωάννου Σάντις ἦτο ὁ 'Ραφαήλ.

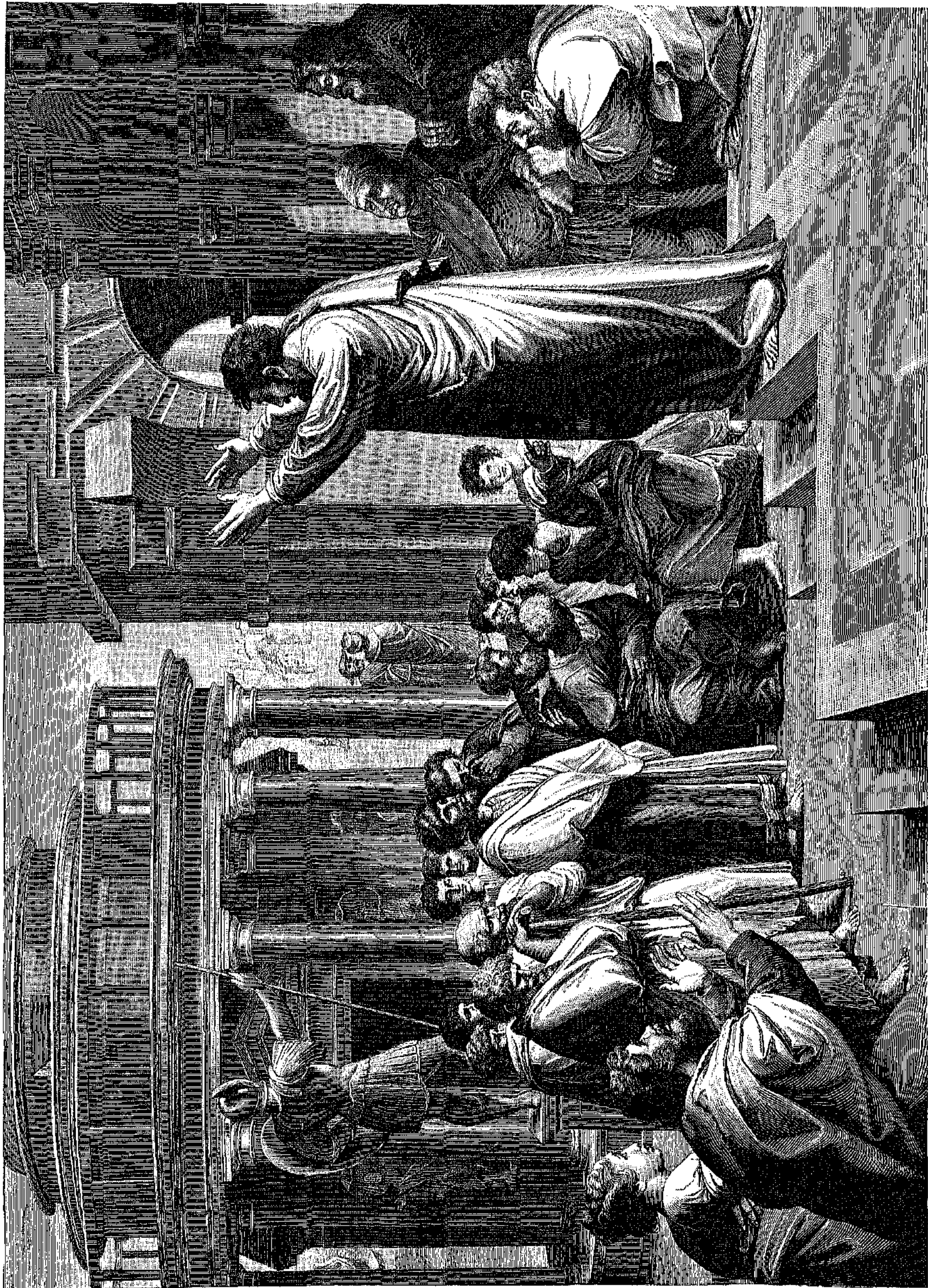

ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΟΥ ΡΑΦΑΗΛ.

Ο ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΡΑΦΑΗΛ.

Περὶ τῶν παιδικῶν χρόνων τοῦ 'Ραφαήλ ἡ παράδοσις διηγεῖται πολλὰ ἐπαισύνον. Πρὸ τινων ἀκόμῃ δεκαστηρίων ἐδείκνυντο ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν τῇ ἐγγενήῃ, τοιχογραφίᾳ, ἥτις ἐλέγετο ὅτι ἦτο τὸ πρῶτον τοῦ παιδὸς δοκίμιον. Ἐν ἔτει 1491 ἀπέθανεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ. ἡ πρόωρος αὐτῇ θλίψις ἐπέθεσαν ἐπὶ τῆς εὐαισθητοῦ καρδίας τοῦ παιδὸς τὴν σφραγίδα τοῦ πόθου πρὸς ἀγάπην, ἣν οὐδὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀναπληρώσῃ. Ἡ παράδοσις τῆς ὑψηλοτέρας καὶ ἀγνοτέρας μετριχῆς ἀγάπης οὐδένα ποτὲ τερνίτην ἐνέπνευσε πλείοντερον ἢ τὸν 'Ραφαήλ. ἡ εἰκὼν τῆς μητρὸς του οὐδέποτε ἐκ τῆς καρδίας του ἐξηλείφθη. Τῇ 1494 ἀπέθανε καὶ ὁ πατὴρ του, καὶ ὁ 'Ραφαήλ ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἀκ μητρὸς θεοῦ του, Κιάρλα. Τὰ πρῶτα μαθήματα εἰς τὴν ζωγραφικὴν ἔλαθεν ὁ παῖς παρὰ τοῦ πατρὸς του, ὃν συνέδραμεν εἰς ἐκτέλειαν διαφόρων ἔργων, ἅτινα δὲν διεσώθησαν. Ὁ διδάσκαλος ἔμεινε, ὅστις ἔδωκε τῷ 'Ραφαήλ τὴν κυρίαν ὠθύν, ὑπὲρ ὅν ὁ διάσημος Πέτρος Βανούκις, ὁ γνωστός ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Περουζίνου, ἐκ τῆς πατρίδος τοῦ Περουζίνου. Τῇ 1500 ἐβρίσκειτο ἐν 'Ραφαήλ ἐν Περουζίᾳ ὡς βοηθὸν τοῦ διδασκάλου. Τὰ ἔργα τῶν ἐν ἀρχῇ ἀρμονίᾳ συνεργαζομένων ὁδοιτῶν ἀνθρώπων ἦσαν ὑποθέσεως ὁρροκευτικῆς. ἡ ἀνάληψις, ὁ γάμος τῆς Μαρίας, ἡ γέννησις, τὸ θάπτισμα καὶ ἡ σταύρωσις τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ κ. τ. τ. Ἀλλ' ἤδη ἐν ταῖς πρώτοις τούτοις ἔργοις διαφαίνεται τοῦ 'Ραφαήλ τὸ ἐλεύθερον καὶ αὐτεξούσιον. Τούτο ἐνέκειτο εἰς αὐτὴν τὴν φάσιν τοῦ νεαροῦ καλλιτέχνη, ἥτις τὴν ἀδύνητι νὰ συλλαμβάνῃ τὰ ἀντικείμενα μετ' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς καὶ νὰ εἰσδύῃ εἰς τὸ πνεῦμα αὐτῶν. Ἰχνη τῆς ἐπιρροῆς τοῦ Περουζίνου διαφαίνονται ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ, ὡς καὶ κατόπιν ἔχνη τῆς ἐπιρροῆς τῶν συγχρόνων του, τοῦ Λεονάρδου Βιντίνου καὶ τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου. ἀλλ' ὅμως ὅλα τὰ ἔργα τοῦ 'Ραφαήλ ἔχουσι ἰδιαίτερον τόπον, ὃν δυνάμεθα ν' ἀποκαλέσωμεν ραφαήλιον. εἶναι ὁ τύπος τῆς ἡρεμίας καὶ τῆς γαλήνης, ἀπαύγασμα τῆς εἰρηνικῆς καὶ γαληνίας αὐτοῦ φύσεως. Περὶ τῶν ἔργων τοῦ 'Ραφαήλ, ὡς καὶ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ, δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, ὅτι ἀποπνέουσιν ἄκραν γαλήνην. "Ἡ φύσις, λέγει ὁ Βολζάρης περὶ αὐτοῦ, τὸν εἶχε προικίσαι διὰ τῆς καλοσύνης ἐκείνης καὶ μετριοπροσόνης, ἥτις συνήθως δίδεται εἰς τοὺς εὐπροσηγόρους ἀνθρώπους, τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ εὐφραίνωσιν πάντας." Ἐὰν τὰ προσόντα ταῦτα ἀνήκωσι μᾶλλον εἰς φύσιν

Ο ΑΓ. ΠΑΤΡΟΣ ΔΙΑΣΚΕΥΗΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. (Εκτὸς 'Ραφαήλ.)

φρέαρ τοῦ Ἀστρονόμου μικρὸν οἶκον, ἥτις μα-
γάλλως θεωροῦνται τὸ ἀγέδιν μου. Ἀλλὰ περὶ
τοῦτου γινώσκαι αὐτὸς νὰ σοὶ δώσῃ πλείους
διασφαρίσεις, καθὼς προσεκάλεσα αὐτὸν εἰς τὴν
στρατοπέδον, καὶ ἐνταῦθα εὐρίσκειται ἀπὸ ὧρων
ἡδὴ καὶ διηγέται μύθους εἰς τοὺς στρατιώτας σου.

— Περὶ τῆς οὐκ ἐννοήσεως αὐτῆς εἶπεν ὁ

Στρατηγὸς τοῦ μετῴνου.

— Ὅπως μὴ διεγείρω ὑπονοίας ἐπαρρησιασ-
αὐτὸν εἰς τοὺς στρατιώτας, ὡς καλὸν μυθολόγον.
Αὐτὸς πρὸ καιροῦ προσκοιτεῖται ὅτι ἔχει τὴν
ἐπιτήρησιν τοῦτο, ἵνα ἀποφύγῃ τὰς καταδιώξεις
τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Ἀπίστευτος εἶναι ἡ ἐπιμονή,
μαρ' ἤ, ὁ γέρον αὐτὸς ἀνὴρ ἐπιδιώκει τὴν
ἐκτέλεσιν τοῦ διατάξεως αὐτοῦ πλῆθους, νὰ τῶν
πατρὶδα τοῦ ἀπρηλαγμένου τοῦ ἐξου ἑαυτοῦ
ἀπὸ πενήντα ἔτη πρὸς τοῦτο μόνον
ἐργάζεται.

— Κάλεσον τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, Κουτρί-
τῆ, εἶπεν ὁ Στρατηγὸς τοῦ διατάξεως αὐτοῦ
τὸν ἐξελόντων. Εἰπέ εἰς τοὺς στρατιώτας ὅτι
καὶ ἐγὼ ἐπιβόησεν ἡ ἀκούω μόνον, ὅν θέλω
διηγέσθαι αὐτοῖς κατ' οὐκ.

Ἡ παρουσία τοῦ ἀν-
δρός τοῦτον ἐν τῇ σκηνῇ μου πρέπει νὰ τη-
ρηθῇ μυστικῇ ἐννοίᾳ διατά.

Καὶ ὁ Κουτρίτῆς ἀπῆλθε τῆς σκηνῆς τοῦ

ἀρχιστρατήγου καὶ διηγεῖται ἅπαντα ἀναλόγως

πρὸς τὴν σκηνήν, ἐν ἣ ἔχουν ἀφίξει τὸν Γλα-
βάτον παρὰ τοῖς στρατιώταις.

— Ἐν τῇ τῶν ἐχθρῶν σκηνῇ, τῶν ἀποτα-
λουσῶν τὸν στρατοπέδον τοῦ Στρατηγού, ἦσαν

συνιγμένοι πολλοὶ στρατιῶται οὐκ ἀποτιζόν-
τες πόνον περὶ ἀνδρὸς λευκότριχος, ὅστις

ἐφαίνετο ὅτι διηγέτο αὐτοῖς ἀσέβητι, διότι

ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν οἱ ἄνδρες ἀναγάρχων καὶ

ἀπειροκρίτων, θαυμάζοντες ὅπως τὴν χαρὰν τὸν.

Ὁ Γλαβάτος, ὃς ἦν καινὸς ἐκαλεῖτο ὁ γέρον

Ἀνδρόνικος, ἦτο ἀνὴρ μικρὸς τὸ ἀνάστημα καὶ

ισχνὸς εἰς ὄχρον, καὶ τοὶ ἐξομνηστικῶς εἶχον

ὄψιν ζωηράν, καὶ ἐκτός τῆς λευκῆς αὐτοῦ κόμης

οὐδὲν τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου τοῦ

ἀνέφαινε τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἡλικίαν. Ἡ φωνή

αὐτοῦ ἦτο ἡχηρὰ, καὶ καθαρά, ὡς εἶναι ἡ φωνή

τῶν νέων ἀνθρώπων, καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἦτο εὐθὺ

καὶ οὐδὲν κεκορμημένον.

— Νίκαν ὁλόκληρον ὥραν κάθεται ἐδῶ, γέρο

Ἀνδρόνικε, διέκοψεν αἰφνης εἰς τὸν στρατιῶτην

τὸν ἀγορεύοντα Γλαβάτον, καὶ δὴν μὲς διηγέτης

ἡ ἀπλοῦς τινος μύθους, ἐξ ἐκείνου οὗς αἱ προφο-
ραὶ διηγέονται εἰς τὴν μικρὰ παιδίαν διὰ τὰ ἀπο-
κρίματα. Ἡμεῖς εἴμεθα ἄνδρες, καὶ ἐπιθυ-
μοῦμεν ν' ἀκούσωμεν τὴν σοφίαν σου. Ὁ ἀρχι-
τῆς Κουτρίτῆς, ὅστις αἰ εἰσήγαγε, μὲς εἶπεν

ὅτι ἡμεῖς μύθους θαυμάσιους. Δὲν εὐρίσκειαι

τὴν διασκεδαστικώτερον;

Ὁ γέρον ἐκλογισθὲν ἐπὶ τινος στιγμῆς καὶ

ἀπῆλθε μετὰ τοῦ μονότονου ἐκείνου ἤχου τῆς

φωνῆς, ὅστις εἶναι ἴδιος εἰς τοὺς διηγούμενους

τι.

— Τὴν ἡμέραν νὰ σὲ καμὴ ἐχθροῖσιν, παι-
διά; Σὺ δὲ θέλετε ἱστορίαν μαγικὴν καὶ ὕμνον.
Τοῦτο εἶναι καὶ φυσικόν, ἀλλ' ἐγὼ ποτὲ δὲν

ἐκράτησα ἐπὶ καὶ ἡ θέα γυνὸς εἶφους μοι

ἐμποεῖ ἐρίαν. Τὸ μόνον, τὸ ὅποιον ἔδωκα μοι

νὰ σὲ διηγέσθαι, εἶναι ὄνειρον.

— Ὅνειρον; παρετήρησεν εἰς τὸν στρατιῶτην

ἀποστρέφον τὸ πρόσωπόν του· τὰ ὄνειρα εἶναι

ἀνοήσια.

— Καὶ ὅμως, ἀπῆλθεν ὁ πρεσβύτερος, πολ-
λάκις ἔχουν τὰ ὄνειρα μεγάλην σημασίαν ἀρ-
κεῖ μόνον νὰ ἐξηγῇ τις αὐτὰ καταλλήλως. Τὸ

ὄνειρον, τὸ ὅποιον ἔδωκα μοι, εἶναι ὄνειρον

παλαιόν, τὸ ὅποιον εἶδον ἐγὼ ὁ ἴδιος πρὸ τεσ-
σάρωντα ἐτῶν· εἶχον τότε περίπου

τὴν ἡλικίαν σου.

— Ἀφῆστέ τον νὰ μὲς διηγέσθαι τὸ ὄνειρόν
σου, εἶπεν ἑσπερος στρατιῶτης. Ἐγὼ ἀγαπῶ τὰ
ὄνειρα, καὶ ἐνθυμολογῶ ἀκόμη ἕνα ἐπιτηδεύτη-
τον ὄνειροκρίτην, τὸν ὅποιον εἶχον εἰς τὴν
πατρίδα μου, τὴν Λαμάρκον. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς

ἐξῆλθε εἰς τὴν πόλιν, καὶ τὸ δυσκαίριον, καὶ

τὸ πρὸς τὸν ἦτο, ὅτι ὅλα ἐπραγματοποιούτο,

ὅπως τὰ πρόβλεπεν.

— Ὅπως μὴ διεγείρω ὑπονοίας ἐπαρρησιασ-
αὐτὸν εἰς τοὺς στρατιώτας, ὡς καλὸν μυθολόγον.

Αὐτὸς πρὸ καιροῦ προσκοιτεῖται ὅτι ἔχει τὴν

ἐπιτήρησιν τοῦτο, ἵνα ἀποφύγῃ τὰς καταδιώξεις

τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Ἀπίστευτος εἶναι ἡ ἐπιμονή,

μαρ' ἤ, ὁ γέρον αὐτὸς ἀνὴρ ἐπιδιώκει τὴν

ἐκτέλεσιν τοῦ διατάξεως αὐτοῦ πλῆθους, νὰ τῶν

πατρὶδα τοῦ ἀπρηλαγμένου τοῦ ἐξου ἑαυτοῦ

ἀπὸ πενήντα ἔτη πρὸς τοῦτο μόνον

ἐργάζεται.

— Κάλεσον τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, Κουτρί-
τῆ, εἶπεν ὁ Στρατηγὸς τοῦ διατάξεως αὐτοῦ

τὸν ἐξελόντων. Εἰπέ εἰς τοὺς στρατιώτας ὅτι

καὶ ἐγὼ ἐπιβόησεν ἡ ἀκούω μόνον, ὅν θέλω

διηγέσθαι αὐτοῖς κατ' οὐκ.

Ἡ παρουσία τοῦ ἀν-
δρός τοῦτον ἐν τῇ σκηνῇ μου πρέπει νὰ τη-
ρηθῇ μυστικῇ ἐννοίᾳ διατά.

Καὶ ὁ Κουτρίτῆς ἀπῆλθε τῆς σκηνῆς τοῦ

ἀρχιστρατήγου καὶ διηγεῖται ἅπαντα ἀναλόγως

πρὸς τὴν σκηνήν, ἐν ἣ ἔχουν ἀφίξει τὸν Γλα-
βάτον παρὰ τοῖς στρατιώταις.

— Ἐν τῇ τῶν ἐχθρῶν σκηνῇ, τῶν ἀποτα-
λουσῶν τὸν στρατοπέδον τοῦ Στρατηγού, ἦσαν

συνιγμένοι πολλοὶ στρατιῶται οὐκ ἀποτιζόν-
τες πόνον περὶ ἀνδρὸς λευκότριχος, ὅστις

ἐφαίνετο ὅτι διηγέτο αὐτοῖς ἀσέβητι, διότι

ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν οἱ ἄνδρες ἀναγάρχων καὶ

ἀπειροκρίτων, θαυμάζοντες ὅπως τὴν χαρὰν τὸν.

Ὁ Γλαβάτος, ὃς ἦν καινὸς ἐκαλεῖτο ὁ γέρον

Ἀνδρόνικος, ἦτο ἀνὴρ μικρὸς τὸ ἀνάστημα καὶ

ισχνὸς εἰς ὄχρον, καὶ τοὶ ἐξομνηστικῶς εἶχον

ὄψιν ζωηράν, καὶ ἐκτός τῆς λευκῆς αὐτοῦ κόμης

οὐδὲν τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου τοῦ

ἀνέφαινε τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἡλικίαν. Ἡ φωνή

αὐτοῦ ἦτο ἡχηρὰ, καὶ καθαρά, ὡς εἶναι ἡ φωνή

τῶν νέων ἀνθρώπων, καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἦτο εὐθὺ

καὶ οὐδὲν κεκορμημένον.

— Νίκαν ὁλόκληρον ὥραν κάθεται ἐδῶ, γέρο

Ἀνδρόνικε, διέκοψεν αἰφνης εἰς τὸν στρατιῶτην

τὸν ἀγορεύοντα Γλαβάτον, καὶ δὴν μὲς διηγέτης

ἡ ἀπλοῦς τινος μύθους, ἐξ ἐκείνου οὗς αἱ προφο-
ραὶ διηγέονται εἰς τὴν μικρὰ παιδίαν διὰ τὰ ἀπο-
κρίματα. Ἡμεῖς εἴμεθα ἄνδρες, καὶ ἐπιθυ-
μοῦμεν ν' ἀκούσωμεν τὴν σοφίαν σου. Ὁ ἀρχι-
τῆς Κουτρίτῆς, ὅστις αἰ εἰσήγαγε, μὲς εἶπεν

ὅτι ἡμεῖς μύθους θαυμάσιους. Δὲν εὐρίσκειαι

τὴν διασκεδαστικώτερον;

Ὁ γέρον ἐκλογισθὲν ἐπὶ τινος στιγμῆς καὶ

ἀπῆλθε μετὰ τοῦ μονότονου ἐκείνου ἤχου τῆς

φωνῆς, ὅστις εἶναι ἴδιος εἰς τοὺς διηγούμενους

τι.

— Τὴν ἡμέραν νὰ σὲ καμὴ ἐχθροῖσιν, παι-
διά; Σὺ δὲ θέλετε ἱστορίαν μαγικὴν καὶ ὕμνον.
Τοῦτο εἶναι καὶ φυσικόν, ἀλλ' ἐγὼ ποτὲ δὲν

ἐκράτησα ἐπὶ καὶ ἡ θέα γυνὸς εἶφους μοι

ἐμποεῖ ἐρίαν. Τὸ μόνον, τὸ ὅποιον ἔδωκα μοι

νὰ σὲ διηγέσθαι, εἶναι ὄνειρον.

— Ὅνειρον; παρετήρησεν εἰς τὸν στρατιῶτην

ἀποστρέφον τὸ πρόσωπόν του· τὰ ὄνειρα εἶναι

ἀνοήσια.

— Καὶ ὅμως, ἀπῆλθεν ὁ πρεσβύτερος, πολ-
λάκις ἔχουν τὰ ὄνειρα μεγάλην σημασίαν ἀρ-
κεῖ μόνον νὰ ἐξηγῇ τις αὐτὰ καταλλήλως. Τὸ

ὄνειρον, τὸ ὅποιον εἶδον ἐγὼ ὁ ἴδιος πρὸ τεσ-
σάρωντα ἐτῶν· εἶχον τότε περίπου

τὴν ἡλικίαν σου.

— Ἀφῆστέ τον νὰ μὲς διηγέσθαι τὸ ὄνειρόν
σου, εἶπεν ἑσπερος στρατιῶτης. Ἐγὼ ἀγαπῶ τὰ
ὄνειρα, καὶ ἐνθυμολογῶ ἀκόμη ἕνα ἐπιτηδεύτη-
τον ὄνειροκρίτην, τὸν ὅποιον εἶχον εἰς τὴν
πατρίδα μου, τὴν Λαμάρκον. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς

ἐξῆλθε εἰς τὴν πόλιν, καὶ τὸ δυσκαίριον, καὶ

τὸ πρὸς τὸν ἦτο, ὅτι ὅλα ἐπραγματοποιούτο,

ὅπως τὰ πρόβλεπεν.

— Ὅπως μὴ διεγείρω ὑπονοίας ἐπαρρησιασ-
αὐτὸν εἰς τοὺς στρατιώτας, ὡς καλὸν μυθολόγον.

Αὐτὸς πρὸ καιροῦ προσκοιτεῖται ὅτι ἔχει τὴν

ἐπιτήρησιν τοῦτο, ἵνα ἀποφύγῃ τὰς καταδιώξεις

τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Ἀπίστευτος εἶναι ἡ ἐπιμονή,

μαρ' ἤ, ὁ γέρον αὐτὸς ἀνὴρ ἐπιδιώκει τὴν

ἐκτέλεσιν τοῦ διατάξεως αὐτοῦ πλῆθους, νὰ τῶν

πατρὶδα τοῦ ἀπρηλαγμένου τοῦ ἐξου ἑαυτοῦ

ἀπὸ πενήντα ἔτη πρὸς τοῦτο μόνον

ἐργάζεται.

— Κάλεσον τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, Κουτρί-
τῆ, εἶπεν ὁ Στρατηγὸς τοῦ διατάξεως αὐτοῦ

τὸν ἐξελόντων. Εἰπέ εἰς τοὺς στρατιώτας ὅτι

καὶ ἐγὼ ἐπιβόησεν ἡ ἀκούω μόνον, ὅν θέλω

διηγέσθαι αὐτοῖς κατ' οὐκ.

Ἡ παρουσία τοῦ ἀν-
δρός τοῦτον ἐν τῇ σκηνῇ μου πρέπει νὰ τη-
ρηθῇ μυστικῇ ἐννοίᾳ διατά.

Καὶ ὁ Κουτρίτῆς ἀπῆλθε τῆς σκηνῆς τοῦ

ἀρχιστρατήγου καὶ διηγεῖται ἅπαντα ἀναλόγως

πρὸς τὴν σκηνήν, ἐν ἣ ἔχουν ἀφίξει τὸν Γλα-
βάτον παρὰ τοῖς στρατιώταις.

— Ἐν τῇ τῶν ἐχθρῶν σκηνῇ, τῶν ἀποτα-
λουσῶν τὸν στρατοπέδον τοῦ Στρατηγού, ἦσαν

συνιγμένοι πολλοὶ στρατιῶται οὐκ ἀποτιζόν-
τες πόνον περὶ ἀνδρὸς λευκότριχος, ὅστις

ἐφαίνετο ὅτι διηγέτο αὐτοῖς ἀσέβητι, διότι

ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν οἱ ἄνδρες ἀναγάρχων καὶ

ἀπειροκρίτων, θαυμάζοντες ὅπως τὴν χαρὰν τὸν.

Ὁ Γλαβάτος, ὃς ἦν καινὸς ἐκαλεῖτο ὁ γέρον

Ἀνδρόνικος, ἦτο ἀνὴρ μικρὸς τὸ ἀνάστημα καὶ

ισχνὸς εἰς ὄχρον, καὶ τοὶ ἐξομνηστικῶς εἶχον

ὄψιν ζωηράν, καὶ ἐκτός τῆς λευκῆς αὐτοῦ κόμης

οὐδὲν τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου τοῦ

ἀνέφαινε τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἡλικίαν. Ἡ φωνή

αὐτοῦ ἦτο ἡχηρὰ, καὶ καθαρά, ὡς εἶναι ἡ φωνή

τῶν νέων ἀνθρώπων, καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἦτο εὐθὺ

καὶ οὐδὲν κεκορμημένον.

— Νίκαν ὁλόκληρον ὥραν κάθεται ἐδῶ, γέρο

Ἀνδρόνικε, διέκοψεν αἰφνης εἰς τὸν στρατιῶτην

τὸν ἀγορεύοντα Γλαβάτον, καὶ δὴν μὲς διηγέτης

ἡ ἀπλοῦς τινος μύθους, ἐξ ἐκείνου οὗς αἱ προφο-
ραὶ διηγέονται εἰς τὴν μικρὰ παιδίαν διὰ τὰ ἀπο-
κρίματα. Ἡμεῖς εἴμεθα ἄνδρες, καὶ ἐπιθυ-
μοῦμεν ν' ἀκούσωμεν τὴν σοφίαν σου. Ὁ ἀρχι-
τῆς Κουτρίτῆς, ὅστις αἰ εἰσήγαγε, μὲς εἶπεν

ὅτι ἡμεῖς μύθους θαυμάσιους. Δὲν εὐρίσκειαι

τὴν διασκεδαστικώτερον;

Ὁ γέρον ἐκλογισθὲν ἐπὶ τινος στιγμῆς καὶ

ἀπῆλθε μετὰ τοῦ μονότονου ἐκείνου ἤχου τῆς

φωνῆς, ὅστις εἶναι ἴδιος εἰς τοὺς διηγούμενους

τι.

— Τὴν ἡμέραν νὰ σὲ καμὴ ἐχθροῖσιν, παι-
διά; Σὺ δὲ θέλετε ἱστορίαν μαγικὴν καὶ ὕμνον.
Τοῦτο εἶναι καὶ φυσικόν, ἀλλ' ἐγὼ ποτὲ δὲν

ἐκράτησα ἐπὶ καὶ ἡ θέα γυνὸς εἶφους μοι

ἐμποεῖ ἐρίαν. Τὸ μόνον, τὸ ὅποιον ἔδωκα μοι

νὰ σὲ διηγέσθαι, εἶναι ὄνειρον.

— Ὅνειρον; παρετήρησεν εἰς τὸν στρατιῶτην

ἀποστρέφον τὸ πρόσωπόν του· τὰ ὄνειρα εἶναι

ἀνοήσια.

— Καὶ ὅμως, ἀπῆλθεν ὁ πρεσβύτερος, πολ-
λάκις ἔχουν τὰ ὄνειρα μεγάλην σημασίαν ἀρ-
κεῖ μόνον νὰ ἐξηγῇ τις αὐτὰ καταλλήλως. Τὸ

ὄνειρον, τὸ ὅποιον εἶδον ἐγὼ ὁ ἴδιος πρὸ τεσ-<

